

Ved den Lejlighed takkede jeg den højtærede Minister for hans humane Forslag, og jeg berørte med det samme Spørgsmaalet om, hvorledes Forholdet var for dem, som er blevet ansat efter 1912, og henstillede til den højtærede Minister at optage en Udgiftspost til Fripas for dette Jernbanepersonales Familier. En saadan Post vilde i Realiteten ikke betyde en rød Øres Udgift for Staten, thi det er sikkert og givet, og det kan enhver forstaa, at selv om en halv Snes Personer kører paa Fripas i vedkommende Tog, bliver der ikke af den Grund sat nogen Vogn til, og der bliver ikke af den Grund Brug for forøget Materiel. Da jeg ikke kan se, at den højtærede Minister har fulgt min Henstilling — der findes vistnok ikke noget Forslag i denne Retning paa Finansloven —, vil jeg atter i Dag rette den Henstilling til den højtærede Minister, at han optager et Beløb til Fribefordring af Familier, hørende til det Togpersonale, som er ansat efter 1912. Det er meget uheldigt, at der indenfor Statsbanernes Omraade findes to Slags Arbejdere og Funktionærer, af hvilke nogle har Fribefordring baade til sig selv og til deres Familie og andre kun til sig selv, og da Fribefordringen altid ved Forhandlingerne er blevet omtalt som en Del af Arbejdernes og Funktionærernes Løn, ser det i Virkeligheden lidt underligt ud, at de, som er ansatte efter 1912, altsaa faar en mindre Løn end de, som er ansatte før denne Tid.

Der er endnu en Sag, som jeg vil tildele mig at henlede den højtærede Ministers Opmærksomhed paa, en Sag, som Organisationen har anmodet mig om at omtale. For et Aars Tid siden er der rettet en Henvendelse til Generaldirektionen fra Vognopsynsmandsaspiranterne om at faa deres Løn forhøjet i Lighed med Værkmesteraspiranterne. De har endnu ikke faaet Svar derpaa, og jeg synes, at i Kraft af et almindeligt Høflighedshensyn kan man vente at faa Svar paa et høfligt Andragende. Jeg finder ogsaa, at dette Andragende er betimeligt og rimeligt. Jeg finder, at ligesom Værkmesteraspiranterne fik deres Løn hævet fra 36 til 42 Kr., var der al god Grund til at gøre det samme for disse Folks Vedkommende, som kommer ud til Vognopsyn, thi de tjener i Regelen 45 Kr. om Ugen paa Værkstederne, og naar de udkommanderes og kun faar 36 Kr., bliver det et direkte Tab for dem samtidig med, at man giver dem en Tilidsplads. Jeg vil bede Ministeren foranle-

dige, at Generaldirektionen svarer paa dette beskedne Andragende.

Jeg vil til Slutning takke den højtærede Justitsminister, fordi han har taget Hensyn til et af mig sidste Aar fremsat Ønske om at faa en af Plejerpersonalet ind i den Kommission, der blev nedsat til at udarbejde ensartede Regler for Statens Sindssygehospitaller. Ligeledes takker jeg Ministeren, fordi han har taget Hensyn til et af Hovedbestyrelsen for Plejeforeningen indsendt Andragende af 7. Januar d. A., hvori Plejerne anmoder om i Lighed med andre Statsfunktionærer at faa Forhandlingsret. Organisationen har for nylig faaet et imødekommende Svar paa dette Andragende. Med den højtærede Formands Tilladelse vil jeg gerne oplæse disse faa Linier, som er saalydende:

„København, den 1ste Oktober 1915.

I et hertil indgivet Andragende af 7de Januar har Hovedbestyrelsen for Plejerpersonalet paa Statens Sindssygehospitaller anholdt om, at der maa blive tilstaaet den Forhandlingsret med Justitsministeriet i tjenstlige Anliggender.

Foranlediget heraf skal man udtale, at Justitsministeriet indtil videre i alle Spørgsmaal, som det skønner af væsentlig Betydning for Plejeres og Plejerskers samt Plejer- og Plejerskeelevers Interesse, er sindet at indhente en Erklæring fra og eventuelt forhandle med Hovedbestyrelsen, forinden Afgørelse træffes i den paagældende Sag.

Zahle.“

Jeg bringer herved Ministeren min og Organisationens Tak for dette imødekommende Svar. Endelig er disse Arbejdere og Funktionærer naaet saa vidt, at de er blevet ligestillet med andre Arbejdere og Funktionærer under Staten. Dette vidner mere end noget andet om Organisationens Betydning. Saa længe disse Folk stod uden Organisation, maatte de finde sig i alt uden at kny, og der er ofte af Ledelsen budt dem Forhold, som var uantagelige. Det har ofte været saaledes, at en Overlæge paa et af Statens Sindssygehospitaller betragtede sig selv som en lille Konge og overfor Plejerpersonalet udtalte, at han alene vidste, hvad der tjente til dets Vel. Saa længe de stod uorganiserede, formaade den enkelte intet, der blev ikke taget Hensyn til de enkelte Klager, der fremførtes. Nu gaar saadanne Klager gennem Organisation, og dette maa ogsaa for Ledelsen være langt mere betryggende, fordi Organisation altid vil føle det som en Pligt for